

Sygnatura akt VIII C 2161/15

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa W. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda W. P. kwotę 10.647,34 zł (dziesięć tysięcy sześćset czterdzieści siedem złotych i trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.770,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) 80 % wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) 20 % wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt VIII C 2161/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 3 grudnia 2015 r. powód W. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2015 r., ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za mogące ujawnić się w przyszłości skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 27 listopada 2014 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 27 listopada 2014 r. we W. uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca M. M. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W wyniku zderzenia powód doznał urazów w postaci zniesienia fizjologicznej lordozy szyjnej, wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych, tkliwego odcinka szyjnego kręgosłupa ze wzmożonym napięciem mięśni w tym obszarze, bólu promieniującego pośladka prawego, nasilającego się przy ruchu skrętnym, pośrodkowej- prawobocznej wypukliny tarczy m/k/ C3/4 uciskającej worek

oponowy od strony prawej, centralnej przepukliny tarczy m/k/C4/5 uciskającej worek oponowy od strony prawej, zmiany zwyrodnieniowej w trzonach kręgowych i w obrębie tarcz m/k na poziomach dyskopatii, zaburzeń czucia i drętwienia prawej kończyny dolnej. Powód otrzymał od strony pozwanej kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne. Nie zgadzając się z tak określoną kwotą świadczenia, wystosował do strony pozwanej wezwanie do zapłaty, jednakże nie odniosło ono oczekiwanego przez powoda rezultatu. Powód wskazał, że do wypadku samochodowego prowadził jednoosobową działalność gospodarczą z zakresu prac ogólnobudowlanych, co wymaga od niego dużego nakładu sił i sprawności. Po wypadku natomiast i wskutek odniesionych obrażeń utracił możliwość wykonywania swojego dotychczasowego zawodu. Powód realizował swoje zainteresowania jako instruktor sztuk walki, które także wymagały od niego dużej sprawności i kondycji fizycznej. Obecnie natomiast nie jest w stanie prowadzić zajęć ze swoimi wychowankami, ani wykonywać codziennych ćwiczeń, które przez ostatnie 32 lata były codzienną rutyną powoda. Potęguje to negatywne odczucia powoda po wypadku.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznała, iż likwidowała szkodę powstałą w następstwie zdarzenia z 27 listopada 2014 r., jak również, że wypłaciła powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.500 zł oraz kwotę 279,66 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Wskazała, że suma ta uwzględniała wszystkie ocenne okoliczności sprawy, czyli przebieg i czasookres leczenia, wiek powoda i swoistość cierpień oraz brak trwałych następstw zdarzenia. Pod uwagę zostały ponadto wzięte zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa powodowa, które nie pozostają w związku z wypadkiem, któremu uległ powód. Strona pozwana podniosła, iż żądane zadośćuczynienie było wygórowane. Wskazała, iż wypłacona przez nią kwota wyliczona została zgodnie z dyrektywami wskazanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego i stanowiła sumę odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Pismem z dnia 29 lutego 2016 r. powód rozszerzył żądanie pozwu, domagając się ponad żadaną kwotę zadośćuczynienia kwoty 2.427 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów leczenia.

Pismem z dnia 1 sierpnia 2016 r. strona pozwana podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wniosła o oddalenie żądania powoda, także co do rozszerzonej części pozwu, tj. co do kwoty 2.427 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2014 r. około godziny 19.30 na skrzyżowaniu ulic (...) we W. doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył powód. Kierujący samochodem osobowym marki O. o numerze rejestracyjnym (...) M. M. nie udzielił pierwszeństwa pojazdowi marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował powód W. P.. Powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Na miejsce wypadku została wezwana Policja.

dowody: -akta szkodowe nr (...) - w załączeniu,

- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony – k. 93-95,

Po wypadku powód odczuwał bóle kręgosłupa, bolała go również szyja. W związku z tym w dniu 28 listopada 2014 r. udał się do (...) S.A. we W.. U powoda stwierdzono stłuczenie dolnej części grzbietu i miednicy, zniesienie fizjologicznej lordozy szyjnej, skoliozę rotacyjną prawo-boczną odc. lędźwiowego kręgosłupa, zmiany zwyrodnieniowe w trzonach kręgowych odc. lędźwiowego i szyjnego kręgosłupa pod postacią dziobastych powyciągań zarysów trzonów, osteofitów brzeżnych oraz sklerotyzacji podchrzęstnej, a ponadto szczeliny m/k C5/C6 oraz L5/S1 zwężone cechy dwupoziomowej dyskopatii. W wyniku wykonanego badania RTG stwierdzono u niego skręcenie kręgosłupa szyjnego. Powoda skierowano do poradni rehabilitacyjnej, neurologicznej. Powód badania RTG kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego wykonał prywatnie, tytułem czego poniósł koszt w łącznej kwocie 100 zł, natomiast za poradę internistyczną uiścił kwotę 80 zł. Ponadto, na koszty leczenia i rehabilitacji podejmowanych przez powoda w dalszym okresie czasu składały się kwoty:

1/ 26,21 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (leki);

- 2/ 9,70 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (leki);
- 3/ 50,95 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (leki);
- 4/ 450 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (rezonans magnetyczny);
- 5/ 450 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (rezonans magnetyczny);
- 6/ 40 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (kołnierz szyjny);
- 7/ 23,75 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (leki);
- 8/ 1.200 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) (fizjoterapia).

dowody: -akta szkodowe - w załączeniu;

- skierowanie do poradni rehabilitacyjnej z dnia 28 listopada 2014 r. – k. 20,
- skierowanie do poradni rehabilitacyjnej z dnia 28 listopada 2014 r. – k. 21,
- wynik badania RTG z dnia 28 listopada 2014 r. – k. 22,
- karta konsultacyjna poradni internistycznej z dnia 28 listopada 2014 r. – k. 23,
- faktura VAT nr (...) z 28 listopada 2014 r. – k. 103,
- faktura VAT nr (...) z 28 listopada 2014 r. – k. 102,
- faktura VAT nr (...) – k. 110,
- faktura VAT nr (...) – k. 104,
- faktura VAT nr (...) – k. 105,
- faktura VAT nr (...) – k. 106,
- faktura VAT nr (...) – k. 107,
- faktura VAT nr (...) – k. 108,
- faktura VAT nr (...) – k. 109,
- faktura VAT nr (...) – k. 101,
- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony – k. 93-95,

W dniu 8 grudnia 2014 r. powód udał się do poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej, w której zalecono powodowi noszenie kołnierza Schantza przez 2 tygodnie, leczenie usprawniające: masaż suchy, ćwiczenia czynne, sollux, DD, oraz leki Nalgesin oraz Sirdalud. Okres, w którym powód nosił kołnierz uległ przedłużeniu, albowiem odstawienie noszenia kołnierza zalecono mu dopiero podczas wizyty w poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej w dniu 19 stycznia 2015 r. W związku z utrzymującymi się dolegliwościami u powoda w trakcie konsultacji w poradni chirurgicznej w dniu 24 lutego 2015 r. zalecono mu okresowe noszenie kołnierza Schantza, ostatecznie zaś stwierdzono możliwość zdjęcia kołnierza w trakcie wizyty lekarskiej w dniu 24 marca 2015 r.

dowody: - informacja dla lekarza kierującego z dnia 8 grudnia 2014 r. – k. 40,

- informacja dla lekarza kierującego z dnia 19 stycznia 2015 r. – k. 41,
- informacja dla lekarza kierującego z dnia 24 lutego 2015 r. – k. 42,
- karta historii zdrowia i choroby poradni chirurgii urazowo- ortopedycznej z dnia 24 marca 2015 r. – k. 43,
- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony – k. 93-95.

26 maja 2015 r. u powoda w trakcie wizyty w poradni neurologicznej stwierdzono zaburzenia korzeni nerwów rdzeniowych szyjnych. W dniu 11 września 2015 r. u powoda stwierdzono zaburzenia spłotu lędźwiowo krzyżowego. Następnie w dniu 22 września 2015 r. powodowi w związku z występującą u niego dolegliwością w postaci innej choroby tkanek miękkich związanych z używaniem, przeciążaniem i uciskiem zalecono rehabilitację. Kolejną wizytę w poradni neurologicznej powód odbył w dniu 16 października 2015 r., gdzie ponownie zalecono mu rehabilitację, a dodatkowo poddanie dolegliwości ocenie neurochirurga.

- dowody:** - karta historii zdrowia i choroby poradni neurologicznej z dnia 26 maja 2015 r. – k. 39,
- karta historii zdrowia i choroby poradni neurologicznej z dnia 11 września 2015 r. – k. 38,
 - karta historii zdrowia i choroby poradni neurologicznej z dnia 22 września 2015 r. – k. 37,
 - karta historii zdrowia i choroby poradni neurologicznej z dnia 16 października 2015 r. – k. 14 i 36.

W dniu 12 kwietnia 2015 r. powód poddał się badaniu MR kręgosłupa szyjnego, w trakcie którego u powoda zdiagnozowano m.in. odprostowanie lordozy szyjnej, przepuklinę krążka na wysokości C5/C6 oraz osteofity tylnobocznych krawędzi.

dowody: - wynik badania MR kręgosłupa szyjnego z dnia 12 kwietnia 2015 r. wraz z kompleksową diagnostyką OC kręgosłupa dla (...) S.A. – k. 27- 35.

Powód w dniu 26 września 2015 r. powód wykonał badanie MR w Wojewódzkim Szpitalu (...) we W.. Stwierdzono wtedy u niego niejednorodnie obniżony sygnał krążków międzykręgowych na poziomach L3 do S1 oraz spłaszczenie krążków L5/S1. Ponadto, na poziomie L5/S1 widoczną centralno-lewostronną wypuklinę krążka międzykręgowego uciskającą na worek oponowy i zwężającą lewy otwór międzykręgowy.

W trakcie badania MR wykonanego u powoda w dniu 3 października 2015 r. stwierdzono u niego spłylenie lordozy szyjnej kręgosłupa szyjnego, pośrodkowo-prawoboczną wypuklinę tarczy m/k C3/4 uciskającą worek oponowy bardziej od strony prawej, centralną przepuklinę tarczy m/k C4/5 uciskającą worek oponowy i rdzeń kręgowy, pośrodkowo- prawoboczną przepuklinę tarczy m/k C6/7 uciskającą worek oponowy od strony prawej, prawy korzeń nerwu rdzeniowego i zamykającą prawy otwór m/k, zmiany zwyrodnieniowe w trzonach kręgowych i w obrębie tarcz m/k na poziomach dyskopatii.

- dowody:** - wynik badania MR wykonanego w dniu 29 września 2015 r. w Wojewódzkim Szpitalu (...) we W. – k. 45,
- wynik badania MR wykonanego w dniu 3 października 2015 r. w Wojewódzkim Szpitalu (...) we W. – k. 44.

Powód po wypadku pobierał zabiegi rehabilitacyjne – początkowo świadczone przez znajomego córki, który z zawodu jest fizjoterapeutą, a następnie w okresie od 19 października 2015 r. do dnia 19 listopada 2015 r. w BF Fizjoterapia, Centrum (...). Łączny koszt, który z tego tytułu powód poniósł to 2.400 zł.

- dowody:** - skierowanie na rehabilitację z 6 listopada 2015 r. oraz z 16 października 2015 r. o k. 15,
- faktura VAT nr (...),

- karty leczenia fizjoterapeutycznego – k. 17-19,

- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony – k. 93-95.

Powód zgłosił szkodę pozwanej w dniu 30 marca 2015 r. Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. strona pozwana poinformowała powoda o przyznaniu mu odszkodowania w łącznej kwocie 279,66 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Tytułem zadośćuczynienia powodowi wypłacono kwotę 1.500 zł

Powód pismem z dnia 15 czerwca 2015 r., zażądał wypłaty świadczenia z polisy NNW zawartej przez stronę pozwaną ze sprawcą kolizji drogowej z dnia 27 listopada 2014 r. Ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 31 lipca 2015 r. powód wezwał stronę pozwaną do wypłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia fizyczne i doznaną krzywdę, będące następstwem wypadku drogowego z dnia 27 listopada 2014 r.

dowody: - akta szkodowe nr (...) - w załączeniu,

- pismo pełnomocnika powoda z dnia 15 czerwca 2015 r. – k. 47 - 49,

- pismo strony pozwanej z dnia 26 czerwca 2015 r. – k. 33 akt szkodowych,

- pismo pełnomocnika powoda z dnia 31 lipca 2015 r. – k. 50,

- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony z rozprawy – k. 93-95.

U powoda obecnie nie występują ograniczenia ruchomości w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa. Nie stwierdzono u powoda także zaników mięśniowych. Poza podawanymi przez powoda subiektywnymi objawami, tj. drętwieniem kończyny dolnej, bólami kręgosłupa, biegli w badaniu nie stwierdzili takich zmian. Z uwagi jednak na fakt, że prowadzący powoda w trakcie podjętego przez niego leczenia stwierdzali zaburzenie ruchomości kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, z zespołem bólowym, u powoda wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu z tytułu długotrwałych zaburzeń funkcji kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Zgodnie z punktem 94 a załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002, nr 234, poz. 1974) uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł 1 %, natomiast w oparciu o punkt 94 c powoływanego aktu prawnego – 1 %. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, stwierdzone u powoda przyczyniły się do mniejszej odporności kręgosłupa na urazy. Powód może wykonywać każdy rodzaj sportu i wysiłku fizycznego.

dowody: - pisemna opinia sporządzona przez biegłych sądowych specjalisty neurologa S. R. i specjalisty ortopedy traumatologa S. G. – k. 121-123,

- uzupełniająca opinia sporządzona przez biegłych sądowych specjalisty neurologa S. R. i specjalisty ortopedy traumatologa S. G. – k. 175.

Powód jest osobą 49-letnią, przed wypadkiem prowadził jednoosobową działalność gospodarczą z zakresu budownictwa, w szczególności remontów mieszkań. Profesja ta wymagała od niego dużej sprawności i kondycji fizycznej, albowiem wiąże się z koniecznością przenoszenia i dźwigania materiałów budowlanych o dużej wadze. Po wypadku powód nie może wykonywać tego zawodu, dlatego też zamierza przekwalifikować się i wykonywać zawód spawacza.

Powód uskarża się na bóle kręgosłupa, drętwienie prawej strony ciała oraz bóle głowy.

Powód przed wypadkiem czynnie uprawiał sporty, trenował sztuki walki, a następnie został instruktorem. Powód z dużym zaangażowaniem przygotowywał bokserów oraz prowadził kursy samoobrony dla kobiet. Powód w czasie treningów aktywnie uczestniczył w ćwiczeniach, m.in. pokazując na sobie poszczególne techniki samoobrony.

Po wypadku powód, z uwagi na towarzyszący mu ból oraz obawę przed dalszymi urazami nie uprawia tych sportów, zrezygnował z roli trenera. Natomiast w ramach rehabilitacji codziennie samodzielnie wykonuje ćwiczenia dostosowane do jego stanu zdrowia, mające na celu poprawę jego kondycji i zwiększenie siły mięśni kręgosłupa.

dowody: - zeznania świadka A. S. (1) na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 r. – protokół skrócony z rozprawy – k. 93-95,

- zeznania świadka K. W. na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 r. – protokół skrócony z rozprawy – k. 93-95,

- zeznania świadka A. S. (2) na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 r. – protokół skrócony z rozprawy – k. 93-95,

- przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 – protokół skrócony – k. 93-95.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezspornym w sprawie był fakt, iż powód W. P. uległ w dniu 27 listopada 2014 r. wypadkowi komunikacyjnemu wskutek niezachowania reguł ostrożności przez innego uczestnika ruchu drogowego. Bezsporny pozostawał również fakt, iż sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W.. Strona pozwana w toku postępowania nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady. Również fakt poniesienia przez powoda szkody, nie budził wątpliwości i jako taki nie był przez stronę pozwaną podnoszony. Ponadto jednoznacznie wynikał on ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

Przedmiotem sporu była wysokość szkody, jaką poniósł powód na skutek wypadku, a w związku z tym - wysokość należnego mu z tego tytułu zadośćuczynienia ponad przyznaną już kwotę 1.500 zł.

Odpowiedzialność strony pozwanej znajduje uzasadnienie w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003, nr 124, poz. 1152) oraz przepisach kodeksu cywilnego. Art. 9 cytowanej ustawy stanowi, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikię z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w art. 9, będące następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 9a ustawy). Z kolei z treści przepisu art. 822 § 1 k.c., wynika, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony; jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Z kolei art. 824 § 1 k.c. stanowi, iż suma ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela, zaś suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Z kolei w myśl przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikię z tego powodu koszty. Przepis ten zawiera szczególną regulację dotyczącą naprawienia szkody na osobie, obejmującej elementy majątkowe tej szkody.

Ustawodawca nie uregulował w tym przepisie w sposób samoistny i odrębny przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, co oznacza, iż została ona poddana ogólnym regułom odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych (art. 415 k.c.). Warunkiem skutecznego domagania się naprawienia szkody na osobie, oprócz samego faktu jej wyrządzenia, jest związek przyczynowy pomiędzy określonym faktem, z którym norma prawna wiąże obowiązek odszkodowawczy a szkodą, pojmowaną w omawianym przypadku jako uszczerbek majątkowy.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 445 k.c., w przypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych. Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego. Podstawą żądania rekompensaty za doznana krzywdę jest naruszenie dobra osobistego i wynikająca z tego faktu szkoda niemajątkowa. Pomiedzy nimi musi zaistnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym, czyli szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania, czy też zaniechania (por. Kodeks cywilny, Komentarz pod red. E. Gniewka, tom I).

Strona pozwana podnosiła, iż powodowi wypłacono już kwotę 1.500 zł, która, w jej ocenie, była odpowiednia do stopnia doznanych obrażeń, wieku powoda, swoistości doznanych cierpień. W ocenie Sądu stanowisko strony pozwanej w tym zakresie nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Ze zgromadzonego bowiem w toku procesu materiału dowodowego wynikało, iż obrażenia doznane przez powoda, w ocenie biegłych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii, stanowią 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (na podstawie pkt 94a 94c Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002, nr 234, poz. 1974)).

Sąd podziela poglądy wyrażone w orzecznictwie, iż mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie i nie znajduje oparcia w treści art. 445 § 1 k.c. Stwierdzony uszczerbek na zdrowiu może być jednak stosowany pomocniczo przy ocenie stopnia naruszenia sprawności organizmu. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia składają się okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, ale także rodzaj wykonywanej pracy przez poszkodowanego przed wypadkiem, jego szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa i inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9.11.2007 r., V CSK 245/07 i orzeczenia tam przywołane, wyrok SA w Poznaniu z dnia 21.02.2007 r., I ACa 1146/06). Charakter krzywdy co do zasady jest niemierzalny, zatem ściśle określenie jej rozmiaru, a tym samym wysokości zadośćuczynienia, pozostawione zostało ocenie Sądu. Jedyną dyrektywą wprowadzoną przez ustawodawcę jest wymóg zasądzenia „sumy odpowiedniej”. Podkreślenia wymaga, iż owa zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy też utrzymania go w rozsądnych granicach, ma charakter uzupełniający w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia winna zatem uwzględniać rozmiar cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości oraz rozmiar cierpień psychicznych polegających na ujemnych uczuciach przeżywanych, bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienie fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest zatem funkcja kompensacyjna. W judykaturze podkreśla się, iż zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08).

Sąd dokonując ustaleń w zakresie rozmiarów krzywdy doznanej przez powoda oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii, a także na zeznaniach świadków A. S. (1), A. S. (2) oraz K. W. oraz przesłuchaniu samego powoda, które wiarygodnie korespondują z opinią biegłych sądowych i pozostałymi dowodami z dokumentów dołączonymi do pozwu. Ponadto, Sąd wziął również pod uwagę dotychczasowy tryb życia powoda oraz jego aktywność zawodową.

Jak wynikało ze sporządzonych przez biegłych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej oraz neurologii opinii, skutkiem wypadku, jakiemu uległ powód było skręcenie kręgosłupa szyjnego. Biegli wskazali, że w dacie badania nie występowało u powoda ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa. Jednakże biegli, ze względu na to, że lekarze opiekujący się powodem po wypadku stwierdzali u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu z tytułu długotrwałych zaburzeń funkcji kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Sąd nie miał przy tym podstaw, ażeby odmówić wiarygodności przedmiotowej opinii. Była ona wprawdzie kwestionowana przez powoda, który domagał się wyjaśnienia i uszczegółowienia poszczególnych twierdzeń diagnozy biegłych, lecz wszelkie nieścisłości zostały wyjaśnione przez biegłych w uzupełniającej opinii pisemnej z dnia 9 sierpnia 2016 r.

Z treści zgromadzonej w aktach szkodowych dokumentacji medycznej wynikało z kolei, iż powód bezpośrednio po wypadku na przestrzeni 4 miesięcy nosił kołnierz ortopedyczny - najpierw w sposób ciągły przez dwa tygodnie po wypadku a następnie okresowo, do marca 2015 r. Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe, zmuszony był zażywać przepisane mu środki przeciwbólowe, odbył również konsultacje chirurgiczne i ortopedyczne. Powód poddawał się zabiegom rehabilitacyjnym - najpierw stosowanym przez znajomego córki powoda, który z wykształcenia jest fizjoterapeutą, a następnie w BF Fizjoterapia, Centrum (...) oraz u fizjoterapeuty, a także wykonał badania RTG oraz rezonans magnetyczny.

Z zeznań świadków oraz przesłuchania powoda wynikało natomiast, iż przed wypadkiem powód czynnie uprawiał sport - uprawiał sporty walki, był aktywnym instruktorem tej dyscypliny, prowadził także kurs samoobrony dla kobiet. Z zeznań świadków i przesłuchania samego powoda wynikało, iż sport, mimo że uprawiany amatorsko, odgrywał ważną rolę w życiu powoda, był jego pasją. Wskutek wypadku oraz odczuwanego bólu kręgosłupa powód zmuszony był zmniejszyć intensywność uprawnianych ćwiczeń oraz zaprzestać działalności instruktorskiej. Jak podał, obawa przed nasileniem się dolegliwości bólowych oraz wystąpieniem kolejnych urazów, a także występujące ograniczenia ruchomości kręgosłupa, odebrały mu przyjemność z uprawiania sportów. Obecnie nie może już podnosić takich ciężarów, jak przed wypadkiem, co uniemożliwia powodowi pracę w dotychczasowym profilu działalności – przed wypadkiem prowadził jednoosobową działalność gospodarczą w zakresie budownictwa ogólnego, w szczególności remontów mieszkań. Zwykle podnosił ciężary o wadze ponad 20 kg.

Nie bez znaczenia dla oceny Sądu miała również okoliczność, że powód przed wypadkiem, będąc osobą sprawną i w pełni sił, musiał odczuwać znaczny dyskomfort będąc zmuszony zdać się na pomoc osób trzecich. Jak bowiem wynikało z jego zeznań po wypadku zmuszony był zrezygnować z pracy zawodowej i znalazł się całkowicie na utrzymaniu swojej żony. Z pewnością nie był wówczas w stanie wykonywać prostych czynności życia codziennego i musiał skorzystać z pomocy członków rodziny. Niewątpliwie zatem na krzywdę powoda wpływ miało nie tylko uczucie dyskomfortu fizycznego w postaci odczuwanych dolegliwości bólowych, ale również dolegliwości w sferze psychiki związane z ograniczeniami aktywności życiowej oraz sportowej powoda, które jednocześnie powodowały u niego obniżony nastrój.

W oparciu zatem o powyższe, mając na uwadze rozmiar bólu i doznaną cierpienie, wysokość orzeczonego uszczerbku na zdrowiu oraz konieczność drastycznej zmiany dotychczasowego trybu życia, Sąd doszedł do przekonania, iż zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia jest jak najbardziej zasadne. Brak było jednak podstaw do zasądzenia całości żądanej przez powoda kwoty. Wysokość zadośćuczynienia w łącznej kwocie 10.000 zł (uwzględniając kwotę 1.500 zł przyznaną już przez stronę pozwaną), zdaniem Sądu, rekompensuje powodowi negatywne doznania związane ze zdarzeniem z dnia 27 listopada 2014 r., w szczególności doznaną ból oraz cierpienia zarówno fizyczne, jak i psychiczne. Dolegliwości w postaci zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, spłyceniem lordozy szyjnej oraz związane z nimi ograniczenia spowodowane są współistniejącymi z doznanym urazem schorzeniami, które jednak pozostają bez związku ze zdarzeniem z dnia 27 listopada 2014 r.

Z tych też przyczyn, Sąd uznał za niezasadne zasądzenie na rzecz powoda żądanej kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia przyjmując, iż kwota 10.000 zł w zupełności rekompensuje mu negatywne doznania związane z wypadkiem oraz towarzyszący mu wówczas ból i cierpienie.

Sąd uznał za zasadne również żądanie powoda zasądzenia kosztów leczenia i rehabilitacji w łącznej kwocie 2.147,34 zł. Na kwotę 2.427 zł dochodzona przez powoda z tego tytułu złożyły się wydatki objęte fakturami załączonymi do pisma powoda z dnia 24 lutego 2016 r., znajdującymi się na kartach 101-110 akt. Wydatki te zostały już w części (do kwoty 279,66 zł) zrefundowane przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego (przyznano zwrot kosztów wynikających z faktur nr (...) na kwotę 80 zł, FV (...) na kwotę 100 zł, (...) na kwotę 9,70 zł, (...) na kwotę 40 zł, (...) na kwotę 23,75 zł i (...) na kwotę 26,21 zł). Pozostały zatem nie pokryte przez stronę pozwaną wydatki powoda w kwocie 2.147,34 zł. Sąd zważył, że powszechnie wiadomym jest, iż oczekiwanie na świadczenia refundowane w ramach NFZ jest długotrwałe, zwłaszcza na wizyty do specjalistów, specjalistyczne badania (jak MR), czy rehabilitację. Zatem poniesione przez powoda w tym zakresie koszty pozostawały w związku przyczynowym z poniesioną szkodą i były uzasadnione w tych okolicznościach, gdyż miały na celu jak najszybsze przywrócenie powodowi sprawności i zdrowia.

W ocenie Sądu, brak było podstaw dla ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 27 listopada 2014r., jakie mogą ujawnić się w przyszłości. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać przez sąd ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu, interesu prawnego nie ma ten, kto może poszukać ochrony prawnej w drodze powództwa o zasądzenie. Wskazać należy, iż z dniem 10 sierpnia 2007 r. zmianie uległa norma prawna dotycząca przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym na osobie, gdyż art. 442 k.c. został zastąpiony art. 442¹ k.c., który w § 3 stwierdzając, iż przedawnienie wskazanego roszczenia nie może się skończyć wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, wprowadza zasadę, że bieg 3 - letniego terminu przedawnienia roszczenia z każdej szkody na osobie ujawnionej nawet po upływie terminów przedawnienia wskazanych w § 1 i 2 tego artykułu rozpoczyna się na nowo z dniem ujawnienia tej szkody.

Powód zatem, po ujawnieniu po terminach przedawnienia wskazanych a art. 442¹ § 1 i 2 k.c., może dochodzić roszczenia o naprawienie tej nowo ujawnionej szkody w drodze powództwa o zapłatę, co sprawia, że obecnie powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 817 § 1 k.c. stanowi z kolei, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Skoro powód powiadomił stronę pozwaną o zdarzeniu pismem z dnia 30 marca 2015 r., obowiązek wypłaty odszkodowania realizował się najdalej na dzień 29 kwietnia 2015 r. Mając to na uwadze odsetki od zasądzonej kwoty powinny być liczone od dnia 30 kwietnia 2015 r. jednak na uwadze dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c., Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W oparciu o powyższe, mając na uwadze, że powód uległ w przeważającej części swojego żądania (80%), koszty procesu należne stronie pozwanej wyniosły 1.770,60 zł. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł, koszty opłaty od pozwu w wysokości 2.500 zł oraz koszty pomocy prawnej, tj. 2.400 zł. Mając na uwadze, że powód wygrał w 20 %, na jego rzecz należałoby przyznać 963 zł. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się z kolei: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł, koszty pomocy prawnej w wysokości 2.400 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłych w kwocie 1.000 zł. Tym samym, mając na uwadze, że strona pozwana wygrała w 80 %, należałoby jej przyznać kwotę 2.733,60 zł. Po wzajemnym zniesieniu kosztów do kwoty 963 zł, powód miał obowiązek zwrócić stronie pozwanej kwotę 1.770,60 zł. Ponadto Sąd nakazał stronom uiścić na rzecz Skarbu

Państwa odpowiednią część wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, pozostawiając ich szczegółowe wyczenie referendarzowi sądowemu.